

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представи број 47927/06 – Шарчевић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 47927/06

Петар и Војислав ШАРЧЕВИЋ

против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 3. новембра 2009. године на седници већа у саставу:

Françoise Tulkens, *председник*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

У вези са предметном представком која је поднета 21. новембра 2006. године,

У вези са декларацијом Владе Тужене државе поднете 19. јануара 2009. године којом се од Суда тражи да представку скине са листе предмета и одговором подносилаца представке на исту,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представке, г. Петар Шарчевић и г. Војислав Шарчевић, су српски држављани рођени 1927. године, односно 1957. године и живе у Ваљеву. Пред Судом их је заступао г. П. Савић, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник г. С. Царић.

А. Околности предмета

Чињенице овог предмета, како су их стране доставиле, могу се сумирати како следи.

Подносиоци представке су 5. маја 1995. године Општинском суду у Ваљеу поднели парничну тужбу у вези са имовином против треће стране.

Општински суд је 15. октобра донео делимичну пресуду у корист подносилаца представке.

Окружни суд у Ваљеу је 24. марта 2009. године преиначио одлуку од 15. октобра.

Неодређеног датума подносиоци представке су Врховном суду уложили ревизију, где изгледа да предмет још није решен.

ПРИТУЖБЕ

Према члану 6. Конвенције, подносиоци представке су се жалили на прекомерну дужину предметног поступка.

ПРАВО

Влади је представка достављена по основу члана 6. став 1. Конвенције.

Дописом од 19. јануара 2009. године, Влада је обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострана декларација ради решења питања која су поставили подносиоци представке. Она је даље затражила од Суда да представку скине с листе предмета у складу с чланом 37. Конвенције.

Декларација коју је потписао заступник Владе, предвидела је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносилаца представке према члану 6. став 1. Конвенције и нуди да подносиоцима представке, г. Петру и Војиславу Шарчевићу исплати износ од 4.600 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 47927/06.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун [који наведу] подносиоци представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума уручења ... одлуке Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.“

У два каснија поднеска од 11. јула и 15. јула 2009. године подносиоци представке су изнели мишљење да брисање њиховог предмета са списка Суда не би било оправдано.

Суд подсећа да члан 37. став 1 (в) Конвенције омогућава Суду да предмет скине са списка ако сматра да „више није оправдано да се настави са разматрањем представке“, а то је у прошлости чинио на основу одређених једностраних декларација од стране тужених Влада, чак и када су подносиоци представки наставили да учествују у поступцима.

У том смислу, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада поднела у овом предмету у светлу начела која проистичу из његове судске праксе (видети *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], број 26307/95, ст. 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у одређеном броју предмета навео природу и обим обавеза које проистичу за Високу страну уговорницу према члану 6. Конвенције у вези са правом на суђење у разумном року (види, међу многим другим, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, ЕЦХР 2006, *Kudla против Пољске* [ВВ], број 30210/96, ЕЦХР 2000-XI, *Илић против Србије*, број 30132/04, 9. октобар 2007. године). Суд је у случајевима где је утврдио повреду ових чланова доделио правично задовољење, а његов износ је зависио од посебних околности случаја.

У вези са природом уступака садржаних у једностраној декларације Владе у предметном случају, као и у вези са износом предложене накнаде (која се може сматрати разумном у поређењу са накнадама које је Суд доделио у сличним предметима, када се узме у обзир чињеница да само пет година и седам месеци спорног поступка спада у надлежност Суда *ratione temporis*, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд сматра да даље разматрање представке није оправдано (видети за релевантна начела, предмет *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту, *Haran против Турске*, број 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37. став 1 *in fine*). Упркос томе, у посебним околностима овог предмета, Суд сматра да Држава треба да осигура да ће се предузети сви неопходни кораци да би се омогућило да се поступак оконча што је брже могуће, узимајући у обзир захтев прописне примене правде.

Сходно томе, треба је скинути са листе предмета.

Пошто изгледа да је спорни поступак још у току, треба имати на уму да одлука Суда о брисању предмета са листе не прејудицира основаност захтева подносилаца представке пред домаћим судом нити њихову могућност да добију накнаду за процедурално кашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Најзад, Суд подсећа да је, у складу са чланом 46. став 2 Конвенције, само Комитет министара надлежан да надзире извршење његових правоснажних пресуда. Међутим, ако Тужена држава не испоштује услове из њене једностране декларације у конкретном предмету, представка се може вратити на листу предмета Суда према члану 37. став 2 Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

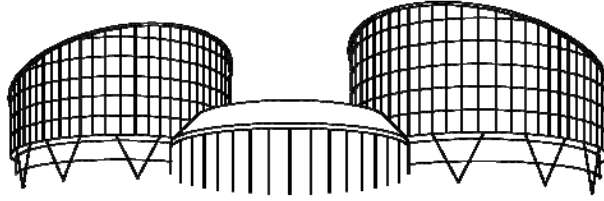
Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

SECOND SECTION

DECISION

Application no. 47927/06
by Petar and Vojislav ŠARČEVIĆ
against Serbia

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting on 3 November 2009
as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria,
Kristina Pardalos, *judges*,

and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having regard to the above application lodged on 21 November 2006,

Having regard to the declaration submitted by the respondent Government on 19
January 2009 requesting the Court to strike the application out of its list of cases and the
applicant's reply thereto,

Having deliberated, decides as follows:

THE FACTS

The applicants, Mr Petar Šarčević and Mr Vojislav Šarčević, are Serbian nationals
who were born in 1927 and 1957 respectively and live in Valjevo. They were represented
before the Court by Mr P. Savić, a lawyer practising in Belgrade. The Serbian
Government ("the Government") were represented by their Agent, Mr S. Carić.

A. The circumstances of the case

The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

On 5 May 1995 the applicants filed a property related civil claim against a third private party before the Municipal Court in Valjevo.

On 15 October 2008 the Municipal Court ruled partly in favour of the applicants.

On 24 March 2009 the District Court in Valjevo amended the decision of 15 October.

On an unspecified date the applicants filed an appeal on points of law to the Supreme Court, where the case appears to be still pending.

COMPLAINT

Under Article 6 § 1 of the Convention, the applicants complained that the proceedings in question had lasted too long.

THE LAW

The application was communicated to the Government under Article 6 § 1 of the Convention.

By letter dated 19 January 2009, the Government informed the Court that they proposed to make a unilateral declaration with a view to resolving the issues raised by the applicant. They further requested the Court to strike out the application in accordance with Article 37 of the Convention.

The declaration, signed by the Government's Agent, provided as follows:

"I declare that the Government of the Republic of Serbia is ready to accept that there had been a violation of the applicant's rights under Article 6 paragraph 1 of the Convention and offer to pay to the applicants, Mr Petar and Vojislav Šarčević, the amount of EUR 4,600 *ex gratia* in respect of the application registered under no. 47927/06 before the European Court of Human Rights.

This sum, which covers any pecuniary and non-pecuniary damage as well as costs, shall be paid in dinar counter-value, free of any taxes that may be applicable and to an account [specified] by the applicants. The sum shall be payable within three months from the date of delivery of the ... decision by the Court. This payment will constitute the final resolution of the case.

The Government regret the occurrence of the actions which have led to the bringing of the present application."

In two later submissions dated 11 June, and 15 July 2009, the applicants expressed the view that a strike-out of their case would not be justified.

The Court recalls that Article 37 § 1 (c) of the Convention enables the Court to strike a case out of its list if it finds that "it is no longer justified to continue the examination of the application", and it has done so in the past on the basis of certain unilateral declarations by respondent Governments even if the applicants had maintained their cases.

To this end, the Court will carefully examine the declaration made by the Government in the present case in the light of the principles emerging from its case-law (see *Tahsin Acar v. Turkey*, [GC], no. 26307/95, §§ 75-77, ECHR 2003-VI).

The Court notes that it has specified in a number of cases the nature and extent of the obligations which arise for a State Party under Article 6 of the Convention concerning the right to a hearing within a reasonable time (see, among many others, *Cocchiarella v. Italy* [GC], no. 64886/01, ECHR 2006; *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, ECHR 2000-XI; *Ilić v. Serbia*, no. 30132/04, 9 October 2007). Where the Court has found a breach of that provision it has awarded just satisfaction, the amount of which has depended on the particular features of the case.

Having regard to the nature of the concessions contained in the Government's unilateral declaration in the present case, as well as the amount of compensation proposed (which can be considered reasonable in comparison with the Court's awards in similar cases, when account is taken of the fact that only five years and seven months of the impugned proceedings fall within the Court's competence *ratione temporis*, Serbia having ratified the Convention on 3 March 2004), the Court finds that it is no longer justified to continue the examination of the application (see, for the relevant principles, *Tahsin Acar*, cited above; *Haran v. Turkey*, no. 25754/94, judgment of 26 March 2002).

The Court is also satisfied that respect for human rights as defined in the Convention and the Protocols thereto does not require it to continue with this examination (Article 37 § 1 *in fine*). Nevertheless, in the particular circumstances of the case, the Court considers that the State should still ensure that all necessary steps are taken to ensure that the proceedings are concluded as speedily as possible, taking into account the requirements of the proper administration of justice.

Accordingly, it should be struck out of the list.

Since the impugned proceedings appear to be still pending, it is to be noted that the Court's strike-out decision is without prejudice to the merits of the applicants' domestic claim or, indeed, their ability to obtain redress for any additional procedural delay which may occur after the date of the present decision.

Finally, the Court recalls that, in accordance with Article 46 § 2 of the Convention, the Committee of Ministers is competent to supervise the execution of its final judgments only. However, should the respondent State, fail to comply with the terms of its unilateral declaration in the present case, the application could be restored to the Court's list pursuant to Article 37 § 2 of the Convention (see *Aleksentseva and 28 Others v. Russia* (dec.), no. 75025/01, ECHR, 23 March 2006).

For these reasons, the Court unanimously

Takes note of the terms of the respondent Government's declaration and of the modalities for ensuring compliance with the undertakings referred to therein;

Decides to strike the application out of its list of cases.

Sally Dollé
Registrar

Françoise Tulkens
President“